

မြိုးဇရာ

(မြန်မာအင်္ဂလိပ်)

ကမ္ဘာအောင်

ကဝေဘအောင်

ကျုပ်က ကဝေ ဆိုပေမဲ့ လူတစ်ဖက်သားကို တစ်ခါမှ ဒုက္ခ မပေးဖူးဘူး။ ကျုပ်နဲ့ တိုက်တဲ့ ဘယ်သူမဆို ကျုပ်က စမတိုက်ဘူး။ ဒါတွေက ကျုပ် အကြောင်းပေါ့။ ထွေထွေထူးထူး ပြောမနေ တော့ပါဘူး။

ပြောရဦးမယ်ဗျာ။ ကျုပ်မှာ မင်းအောင် ဆိုတဲ့ တပည့် တစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်။ ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက ကျုပ်က မွေးစား ထားတာဗျာ။ ခုတော့ မင်းအောင်က လူပျိုပေါက် လေးတောင် ဖြစ်နေပြီ။

မင်းအောင်ကို ကျုပ်လည်း ပညာတွေ သင်ပေးနေတာ။ ခုဆို အောက်လမ်း ဆရာတောင် ဖြစ်နေပြီ။

ဘအောင်တစ်ယောက် အတွေးလွန် နေချိန် တပည့်ဖြစ်သူ မင်းအောင်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည် ။

"ဆရာ ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ"

"ဘာမှ မတွေးပါဘူးကွာ မင်းအောင် မင်းကို ပြောစရာရှိလို့ "

"ပြောလေ ဆရာ"

တပည့်ဖြစ်သူ မင်းအောင်သည် အလိုက် တသိဖြင့် သူ၏ ဆရာ ပြောမည့် စကားကို နားထောင်နေလေသည် ။

"မင်းကို ခုည ပညာအဆင့် တက်ပေးမယ် မင်းအောင်။ မှောင်တာနဲ့

အဆင်သင့် လုပ်ထား ကြာလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ ခုတော့ ကျွန်တော် အင်းကွက် ဆွဲလိုက်ဦးမယ်"

မင်းအောင်သည် သူ၏ ဆရာအား ထိုသို့ပြောပြီး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သော နေရာတွင် အင်းကွက် ဆွဲနေလေသည်။

ဒီလိုနဲ့ လောကဓာတ် တစ်ခွင်အား အလင်းပေးသော သူရိယ နေမင်းကြီးကို တိမ်ညိုတိမ်မည်း များက ဖုံးအုပ်တော့မည့် ညနေ နွားရိုင်းသွင်းချိန် ဖြစ်သည်။

"ဆရာ ခု ဘယ်သွား နေတာလဲ"

"သီချိုင်းကုန်းကိုပေါ့ မင်းအောင်ရ။ မင်းကို ပညာဆင့် တက်ပေးမလို့ လေ"

"ပလပ်ပလပ်"

"မင်းအောင်ရေ တို့ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်ကို မဖဲဝါကတော့ ကြိုဆိုနေပြီ"

ဘအောင်တို့ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်လည်း သီချိုင်းကုန်းကို ဝင်တာနဲ့ သဘက်ကြီး တစ်ကောင်ဘအောင်တို့ ဆီကို အန္တရာယ်ပေးဖို့ ပြေးလာ လေသည်။

"မင်းအောင် မင်း ကြည့်ရှင်းလိုက်"

ကဝေဘအောင်သည် သူ၏ တပည့် မင်းအောင်အား ပြောပြီး သီချိုင်းကုန်း အတွင်းသို့ ဆက်ဝင်သွားလေသည်။

အစွယ် ဖွေးဖွေးနဲ့ သဘက်ကြီးမှာ မင်းအောင် ရှေ့တည့်တည့် ဝင်လာတာကြောင့် အချိန်မဆိုင်းတော့ပဲ မင်းအောင်သည် သူ၏ တပည့်

တစ်ပွဲစား စံဖေကို ခေါ်လိုက်သည်။ ။

"တစ်ပွဲစားစံဖေ ငါဆရာ မင်းအောင်ရှေ့ အမြန်ရောက်စေ"

မင်းအောင်သည် ထိုသို့ အမိန့်ပြန်ပြီး သောအခါ ဘေးရှိ သစ်ပင်များ မှာ လေမတိုက်ပဲ လှုပ်ရှားလာသည်။ ။

"ဒုန်း ... ဒုန်း "

မင်းအောင် ရှိရာကို တစ်ပွဲစား စံဖေ ပြေးလာသောကြောင့် ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"ဆရာ ဘာခိုင်းစရာ ရှိလို့ ပါလဲ"

"မင်းကို ခိုင်းစရာရှိမှ ခေါ်ရမှာ လားကွ"

မင်းအောင်သည် အမိန့်သံ ပါပါနဲ့ တစ်ပွဲစား စံဖေအား ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဟုတ် ... ဟုတ်..."

"ကျွန်တော် စကားပြော မှားသွားလို့ ပါ ဆရာ"

"အေး ကောင်းပြီး ခုမင်းရှေ့မှာ ရှိတဲ့ သဘက်ကောင်ကို ဆုံးမလိုက်စမ်း"

မင်းအောင်သည် တစ်ပွဲစား စံဖေကို အမိန့်သံ ပါပါနဲ့ ပြောလိုက်သည်။ ။

တစ်ပွဲစား စံဖေသည် မင်းအောင်၏ စကားကို နားလည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး သဘက်ဆီသို့ ပြေး၍ သွားလေသည်။ ။

တစ်ပွဲစား စံဖေနဲ့ သဘက်ကြီးတို့ ရဲ့ တိုက်ပွဲက ပြင်းထန်လေသည်။ ။ တစ်ချက် တစ်ချက် တစ်ပွဲစား စံဖေရဲ့ လက်ချက်နဲ့ သဘက်ကြီး ဘေးကို

တော်တော် ဝေးဝေးလွင့် သွားလေသည် ။ သဘက်ကြီး ကလည်း မနိုင်မှန်း သိပေမဲ့ တစ်ပွဲစား စံဖေကို ပြန်ခံချနေသည် ။

သဘက်ကြီးသည် တစ်ပွဲစား စံဖေကို သူ၏ လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်လေသည် ။ သဘက်ကြီး၏ လက်သီးချက်က ပြင်းသောကြောင့် တစ်ပွဲစား စံဖေမှာ ငါးပေလောက် လွင့်သွားလေသည် ။

"ဂီး... ဂီး..."

ထိုအချိန် မင်းအောင်၏ ခေါင်းပေါ်မှ ငှက်စုန်း တစ်ကောင် ဖြတ်ပျံသွားသည် ကို မင်းအောင် တစ်ယောက် တွေ့လိုက်ရသည် ။

တစ်ပွဲစား စံဖေမှာ သဘက်ကြီး၏ လက်သီးချက်ကြောင့် လွင့်ထွက်သွားသော်လည်း ကုန်းရုန်းထကာ သဘက်ကြီး၏ ကျောကုန်းကို သူ၏ လက်ကြီးနှင့် ရိုက်ချလိုက် လေသည် ။

"ဘုန်း ... အင့် ..."

သဘက်ကြီးမှာ တစ်ပွဲစား စံဖေ၏ ရိုက်ချက်ကို မခံနိုင်၍ မြေပြင်ပေါ်သို့ နူးထောက် ကျသွားပြီး ပျောက်ကွယ် သွားသည် ကို မင်းအောင် တစ်ယောက် မြင်လိုက်ရသည် ။

ထို့နောက် မင်းအောင်လည်း သူ၏ ဆရာ ကဝေဘအောင် နောက်သို့ လိုက်သွားလေသည် ။

"ဟား ဟား ဘအောင် မင်းတပည့်က ဘယ်ဆိုးလို့ လဲ။ ငါ့သားကြီးတောင် နိုင်တာပါလား"

မင်းအောင်လည်း အသံကြားရာ ကြည့်လိုက်တော့ သူ၏ ဆရာနဲ့ အောက်လမ်းဆရာ ဒေဝတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေထားမှ မင်းအောင်ကို အောက်လမ်းကောင် ဒေဝမှ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။

"ဒေဝ မင်းက ဟိုတုန်းက အတိုင်းပဲ စကားကြီး စကားကျယ်တွေ ပြောပြီး ငါတို့ ကို နိုင်တာလည်း မဟုတ်ဘူး"

ဆရာဘအောင်က ထိုသို့ ပြောလိုက်သောကြောင့် အောက်လမ်းကောင် ဒေဝ ဒေါသရိပ်များ တလိပ်လိပ် တက်လာသည် ကို မင်းအောင် တစ်ယောက် ဘေးက ကြည့်ရင်း သတိထားမိသည်။ ။

"ဘအောင် မင်းထင်သလို ငါက ဟိုတုန်းက ဒေဝ မဟုတ်တော့ဘူးကွ"

အောက်လမ်းကောင် ဒေဝမှာ အသံနက်ကြီးနှင့် ဘအောင်ကို အော်ပြော လိုက်သည်။ ။

"ဖလပ်... ဖလပ်... ဖလပ်"

အောက်လမ်းကောင် ဒေဝ၏ အသံကြောင့် သီချိုင်းကုန်းထဲတွင် အိပ်တန်း တက်နေသော ကျီးပျိုများ လန့်၍ ထပျံကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"ဆရာ အပြောကြီးတဲ့ ကောင်ကို ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ရမလား"

မင်းအောင် စိတ်မရှည် သောကြောင့် ဝင်ပြော လိုက်သည်။ ။

"ရတယ် မင်းအောင် ဒေဝက မင်းပြိုင်ဘက် မဟုတ်ဘူး ငါ့ပြိုင်ဘက်ကွ။ ဟေ့ကောင် ဒေဝ အပြောကြီး မနေနဲ့ မင်း အရင်စတိုက်"

"ရော့ကွာ ဒီလောက် သေချင်တဲ့ ကောင်"

အောက်လမ်းကောင် ဒေဝသည် ဆရာဘအောင်အား လျှပ်တစ်ပြက် နေရာမှားစက်နဲ့ ပစ်လိုက်သည်။ ။

အောက်လမ်းကောင် ဒေဝ ပစ်လိုက်တာကို ဆရာဘအောင်က လက်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။ ။

"ဝုန်း အုန်း"

ဒေဝ ပစ်လိုက်သော စက်ကို ဆရာဘအောင်က လက်ဖြင့် ရိုက်ချ လိုက်သောကြောင့် စက်သည် ဆရာ ဘအောင်အား မထိပဲ ဘေးရှိ ထန်းပင်အား မှန်သွားလေသည်။ ။

"မင်းအဆင့် ဒါပဲလား ဒေဝ ရှေ့ ငါ့စက်ကို မြည်းကြည့်ဦး"

ဆရာ ဘအောင်ပစ်တဲ့ စက်က အရောင်ပင် အလွန် တောက်သောကြောင့် ဘေးတွင် ရပ်ကြည့် နေသော မင်းအောင် မျက်လုံးများမှ ကျိန်းစပ် သွားလေသည်။ ။

ဒေဝကလည်း သူ့ထံ ဝင်လာသော ဆရာဘအောင်၏ စက်ကို သူ့စက်နဲ့ ပြန်ပစ် လိုက်သည်။ ။

စက်နှစ်ခု ထိတွေ့တဲ့ "ဝုန်း ... ဝုန်း" ဆိုတဲ့ အသံ အဆုံးမှာ တော့ မြေပြင်ပေါ်တွင် သွေးတွေနှင့် မြင်မကောင်းသော ဒေဝအလောင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

"ခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ ဒေဝ"

ဆရာ ဘအောင်သည် ပြောပြီး ရယ်လေသည်။ ။ ဆရာဘအောင်၏ ရယ်သံသည် ညအချိန် တိတ်ဆိတ်လှသော သင်္ချိုင်းကုန်းထဲတွင် ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။ ။

"ရှေ့ ဒီဆေးရေကို သောက်လိုက်ရင် မင်းက ဒေဝ ပညာတွေ ရပြီ"

မင်းအောင်လည်း ဆရာဘအောင် ပေးတဲ့ ပုလင်း စိမ်းစိမ်းထဲက ဆေးရည်ကို ယူသောက်လိုက်သည်။ ။

အရသာကတော့ ခါးသက်သက် ဖြစ်သော်လည်း မျက်စိကိုမှီ တံ၍

အတင်း မျိုချလိုက်သည်။ ။

မင်းအောင်လည်း သောက်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါး သွားကြောင်း ဆရာ ဘအောင်အား ပြောလိုက်သည်။ ။

"မင်းအောင် အခု မင်းက အောက်လမ်းရာဇာ တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီကွ
"

"ဆရာဘအောင် ကျွန်တော့်ကို ခုည ပညာအဆင့် တက်ပေးမယ် ဆို
တာပဲ"

မင်းအောင်သည် ဆရာအား ပြုံးပြပြီး ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်
သင်္ချိုင်းကုန်းထဲက ထွက်လာရန်ပြင်လိုက်သော အချိန်တွင် မဲဝါ၏
ခွေးဖြစ်သော နက်ကျော်၏ အူသံကို ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်လုံး ကြား
လိုက်ရသည်။ ။

"အူး အူး..."

မင်းအောင်ရေ မဲဝါကတော့ လာပြီ သတိထား"

ဆရာဘအောင် ပြောနေတုန်း ရှိသေးတယ်။ မဲဝါက မင်းအောင်တို့
ဆရာတပည့် ရှေ့ကို မူလ ပုံစံနှင့် ရောက်လာလေသည်။ ။

"ဆရာတို့ ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ဘာဖြစ်လို့ ကျေးဇူးတင်တာလဲ မဲဝါ "

ဆရာဘအောင်က မေးလိုက်သည်။ ။

"ဒေဝက ကျွန်မကို ချုပ်ပြီး ခိုင်းစားမလို့ လုပ်ထားတာပါ။ ခုဆရာတို့
ရောက် လာပြီး ဒေဝကို သတ်လိုက်တော့ သူ့စက်တွေ ပျက်ပြီး လွတ်လာ
တာပါ။ ရှင်အကူညီ လိုရင် ကျွန်မကို ခေါ်လိုက်ပါ"

မဖဲဝါလည်း ပြောပြီး ပျောက်သွား လေသည်။ ။

မင်းအောင်တို့ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး သင်္ချိုင်းကုန်း ထဲက ထွက်လာ လိုက်သည်။ ။

ကျုပ်နဲ့ ဆရာလည်း ဒေဝကိစ္စ ပြီးတော့ ရွာပြင်ရှိ ဇရပ်ဆီသို့ ပြန် လာလေသည်။ ။

"ဆရာကို မေးစရာရှိလို့ "

"မေးလေ မင်းအောင် ဘာမေးမလို့ လဲ"

"ဆရာ ကျွန်တော့်ကို ပညာဆင့် တက်ပေးဖို့ ဒေဝကို သတ်လိုက်တာ လား"

"ငါပြောပြမယ် မင်းအောင် သေချာ နားထောင်။ ဒေဝဆိုတဲ့ ကောင် က သူများ သားမယားကို စော်ကားရုံတင် မကဘူး။ တို့ ရဲ့ အချုပ် အ နောက်မယ်တော် ကိုတောင် ပြန်အာခံတဲ့ ကောင်"

"ဒါကြောင့် အနောက်မယ်တော် ကိုယ်တိုင်က ဒေဝကို နှိမ်နင်းဖို့ ငါ ကိုတာဝန် ပေးလိုက်တာပဲ။ ခုလည်း အနောက်မယ်တော်က တို့ ဆရာ တပည့် နှစ်ယောက်ကို တာဝန်တစ်ခု ပေးလိုက်ပြန်ပြီ မင်းအောင်ရေ"

"ဘာတာဝန်လဲ ဆရာ"

"မင်း သိခွင့် မရှိသေးဘူး မင်းအောင်။ ပြောရမယ့် အချိန်ရောက်ရင် ငါပြောပြမှာ ပါ။ ခုတော့ မင်း နားလိုက်ဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

မင်းအောင်လည်း ညက အိပ်ရေးပျက် ထားသောကြောင့် မျက်လုံး များ စင်း လာပြီး အိပ်ချင်စိတ်က ထိန်းမရသောကြောင့် အိပ်လိုက် လေ

သည် ။

မင်းအောင်လည်း အိပ်လိုက်တာ ညနေ နေစောင်းမှ နိုးလေသည် ။

"မင်းအောင် မင်း နိုးပြီလား"

"နိုးပြီဆရာ ဘာခိုင်းမလို့ လဲ"

"ရော့ ဒီ မှာ အမဲသား။ ညနေ သရက်တစ်ပင် သချိုင်းကို သွားပြီး အကြီးဆုံး သဘက် (၅)ကောင်ကို တပည့်အဖြစ် ခေါ်ခဲ့"

"ဆရာ ဒီသချိုင်းမှာ ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်တာလဲ"

"အကြောင်းရှိလို့ ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ ကျွန်တော် ညနေမှောင်ရင် သွားလိုက်ပါမယ်"

"မင်းမောင် မင်းသရက်တစ်ပင် သချိုင်းကို ရောက်ရင် အရင်ဆုံး မဖဲဝါကို ခွင့်ပန်ပြီးမှ ဝင်။ သတိဆိုတာ ပိုတယ် မရှိဘူး မင်းအောင်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

မင်းအောင် မှောင်ရီ ပျိုးတာနဲ့ သရက်တစ်ပင် သချိုင်းကို တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့သည် ။

သရက်တစ်ပင် သချိုင်းက အဝေးသားဗျာ။ နာရီဝက်လောက် လမ်းလျှောက် ရတယ်။ မင်းအောင်လည်း သရက်တစ်ပင် သချိုင်းကို ရောက်တော့ အရင်ဆုံး မဖဲဝါကို ခွင့်ပန်လိုက်သည် ။

"သချိုင်းရှင်မ မဖဲဝါ ကျွန်တော် အောက်လမ်းရာဇာ မင်းအောင်က ဤသချိုင်းထဲရှိ သဘက်(၅)ကောင်ကို တပည့်အဖြစ် မွေးလိုပါသည် ။

"ဝူး ... အူး... အူး ..."

ဒါ မဖဲဝါရဲ၊ ခွေး နက်ကျော်ရဲ၊ အူသံမှန်းကို မင်းအောင် သိလိုက်
သည်။ ။

ခွေးအူသံ အဆုံးမှာ တော့ မဖဲဝါက သူ့ရဲ့ မူလပုံအတိုင်း မင်းအောင်
၏ ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး ခေါင်းညိတ် ပြတယ်။ မင်းအောင်လည်း ဒါ မဖဲဝါ ခွင့်
ပြုတယ် ဆိုတာ သိလိုက်ပြီး သရက်တစ်ပင် သီချိုင်းကုန်းထဲ ဝင်လာ လို
က်သည်။ ။

"ဤ သီချိုင်းကုန်းတွင် ရှိသော သရဲ၊ သဘက် အကုန် ငါဆရာ မင်း
အောင်ရှေ့ ရောက်စေ"

မင်းအောင်၏ အမိန့်သံ ဆုံးရှံရှိသေးတယ်။ သရဲ သဘက်တွေ အကု
န် မင်းအောင်ရှေ့ ရောက်လာကြသည်။ ။

တချို့ အကောင်တွေဆို နားရွက်ပြတ်တဲ့ ကောင်ကပြတ် လက်တစ်
ဖက် မရှိတဲ့ အကောင်နဲ့ စုံနေသည်။ ။ သာမန်လူဆိုရင် ဒီအကောင်တွေ
ကို မြင်ရရင် လန့်သေမှာ ကျိန်းသေမှာ လို့ မင်းအောင် စိတ်ထဲတွင်
တွေးလိုက်သည်။ ။

"သဘက်များမှ လွဲ၍ ကျန်အကောင်များ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ကြ။
ငါဆရာရဲ့ အမိန့်"

"မင်းအောင် အမိန့်ထပ် ပြန်လိုက်သောအခါ တချို့ အကောင်တွေက
သူတို့ နေရာ ပြန်သွားကြသည်။ ။ သဘက်ကြီး အကောင် နှစ်ဆယ်လော
က်ပဲ ကျန်တော့သည်။ ။ မင်းတို့ ထဲ အကြီးဆုံး (၅)ကောင် ရှေ့ထွက်
တန်းစီကြ"

မင်းအောင်၏ စကားသံ ဆုံးတော့ အကောင် အကြီးဆုံးဟု ထင်ရ
သော သဘက် (၅)ကောင် ရှေ့ထွက် လာကြသည်။ ။

"ကျန်အကောင်များ မင်းတို့ နေရာ မင်းတို့ ပြန်နိုင်ပြီ "

ကျန်သဘက် (၁၅)ကောင်မှာ သီချိုင်းအတွင်း မှောင်ရိပ်များ တွင် ပျောက်ကွယ် သွားသည်။ ။

"ရော့ စားကြ"

မင်းအောင်လည်း အမဲသားတွေကို သဘက်ကြီး (၅)ကောင်ကို ကျွေး လိုက်သည်။ ။

"မင်းတို့ ခုကစပြီး ငါဆရာ မင်းအောင်ရဲ့ တပည့်ဖြစ်ပြီ ကြားလား"

သဘက်ကြီးတွေက နားလည်ဟန်ဖြင့် မင်းအောင်အား ခေါင်းညိတ် ပြလေသည်။ ။

"ဟား.... ဟား သဘက် မွေးနိုင်ရုံနဲ့ သီချိုင်းကုန်းကို လာပြီး လူစွမ်း ကောင်း မလုပ်ချင်နဲ့ ကောင်လေး"

"ခင်ဗျားက အောက်လမ်းဆရာ သာဒင် မဟုတ်လား"

"ဇာတ်တူသား မစားချင်စမ်းပါနဲ့ ဦးသာဒင်ရာ"

"စကားကြီး စကားကျယ်တွေ မပြောနဲ့ ကောင်လေး"

"ခင်ဗျားက ပညာ ပြိုင်ချင်တော့လည်း ပြိုင်ကြတာပေါ့ ဦးသာဒင်"

"ရော့ ငါ့စက်ကို ခံနိုင်ရင် ခံစမ်း"

ဦးသာဒင်သည် မင်းအောင်အား ထိုသို့ပြောပြီး သူ၏ စက်နှင့် ပစ် လေသည်။ ။ မင်းအောင်လည်း ဝင်လာတဲ့ ဦးသာဒင် စက်တွေကို ဘေးကို ရိုက်ချ လိုက်သည်။ ။

"ဖြောင်း ... ဖြောင်း ..."

စက်တွေက ဘေးက သစ်ပင်တွေကို မှန်ကုန်၍ မီးတောင် စွဲသွားလေသည်။ ။

"ဪ မင်းက ငါ့စက်တောင် ရိုက်ချ နိုင်တာပါလား။ ရှေ့ ဒီတစ်ခါ ငါ့အင်းဘီလူးကို မြည်းကြည့်ဦး"

ဦးသာဒင်သည် ထိုသို့ပြောပြီး အင်းချပ်လေး တစ်ခုကို လွယ်အိတ်ထဲမှ ထုတ်ပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ ပစ်လိုက်သောအခါ အင်းချပ်လေးသည် အင်းဘီလူး တစ်ကောင် အဖြစ်သို့ ပြောင်းသွား လေသည်။ ။

အင်းဘီလူးက မင်းအောင်၏ ရှေ့တည့်တည့်ကို လာနေလေသည်။ ။ မင်းအောင်လည်း သဘက်တစ်ကောင် အင်းဘီလူးနဲ့ တိုက်ရန် လွှတ်လိုက်သည်။ ။

အင်းဘီလူးက မင်းအောင်၏ သဘက်ကို သူ၏ တင်းပုတ်နဲ့ ထုလိုက်လေသည်။ ။

"အုန်း ..."

အင်းဘီလူး၏ လက်ချက်ကြောင့် သဘက်ကြီးမှာ ပျောက်ကွယ်သွားသည် ကို မင်းအောင်မြင်လိုက်ရသည်။ ။

မင်းအောင်လည်း စိတ်တိုသွားပြီး ကျန်သဘက် လေးကောင်ကို ဘီလူးဆီ လွှတ်လိုက်သည်။ ။

ဘီလူးက သဘက် လေးကောင်ကို မနိုင်တော့ပေ။ သဘက်တွေရဲ့ လက်ချက် အောက်မှာ ဘီလူးကြီး အော်နေလေသည်။ ။

နောက်ဆုံး ဘီလူးကြီးက အင်းချပ်လေး ပြန်ဖြစ် သွားလေတော့သည်။ ။

ဦးသာဒင်ကတော့ သူ၏ အင်းဘီလူး ရုံးသွားတော့ တော်တော် ဒေါသ ထွက်နေလေသည်။ ။

"ဦးသာဒင် ခင်ဗျားအလှည့် ပြီးရင် ကျုပ်အလှည့်ပေါ့"

မင်းအောင်သည် ဦးသာဒင်အား ထိုသို့ ပြောပြီး သူ၏ အပြင်းဆုံး စက်နဲ့ ပစ်လိုက်လေသည်။ ။

ဦးသာဒင်ကလည်း သူစက်တွေနဲ့ မင်းအောင်ရဲ့ စက်ကို ကာထားသည်။ ။

နောက်ဆုံး ဦးသာဒင်၏ ကာထားသော စက်တွေထဲ မင်းအောင်ရဲ့ စက်က ဝင်သွားပြီး

"ဝုန်း ..."

ပေါက်ကွဲသံနှင့် အတူ ဦးသာဒင် ပါးစပ်က သွေးတွေ စီးကျလာသည်။ ။

"မင်း ... မင်းကို ငါမကျေဘူး"

"ဒီလောက် မကျေချင်တာ"

ရော့ကွာ မင်းအောင်လည်း ဦးသာဒင်ကို စက်နဲ့ ထပ်ပစ်လိုက်သည်။ ။ မင်းအောင် ထပ်ပစ်လိုက်သော စက်ကြောင့် ဦးသာဒင်၏ ခန္ဓာကိုယ် ပြာကျ သွားလေသည်။ ။

မင်းအောင်လည်း ဦးသာဒင်ကို နှိမ်နင်းပြီး သရက်တစ်ပင် သီချိုင်းကနေ သဘက် လေးကောင်ကို ခေါ်ပြီး ဆရာ ဘအောင်ဆီ ပြန်လာလိုက်သည်။ ။

"မင်းအောင် မင်း ပင်ပန်း လာပြီလား"

"မပင်ပန်းပါဘူး ဆရာ ရပါတယ်"

"ကျွန်တော် သရက်တစ်ပင် သိရှိထားမှာ အောက်လမ်းဆရာ ဦးသာဒင်နဲ့ ပညာပြိုင်ရ သေးတယ်ဆရာ"

"ငါသိတယ် မပြောနဲ့ တော့ မင်းအောင်။ သဘက်လေးပဲ ပါတော့တယ် မဟုတ်လား မင်းအောင်"

"ဟုတ်တယ် ဆရာ"

"နောက်တစ်ခါ အဲဒီလို မဖြစ်စေနဲ့ ကြားလား မင်းအောင်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

"သွား ... အိပ်တော့ မနက်တို့ ခရီးသွားရမှာ "

မင်းအောင်လည်း ဆရာ ဘအောင်နဲ့ မနက်ဖြန် သွားမဲ့ခရီးမှာ ဘယ်လို အန္တရာယ်တွေ တွေ့ကြုံရဦး မလဲလို့ တွေးရင်း အိပ်ပျော် သွားလေသည်။ ။
